Written by - இரா.சி.சுந்தரமயில் -
Tuesday, 04 October 2016 18:51 - Last Updated Tuesday, 04 October 2016 18:59

அப்பா வழக்கம் போல 5 மணிக்கு எழுந்து கடன் முடித்து, குளித்து, ஸ்லோகம் சொல்லிக் கொண்டே வேஷ்டி உடுத்தி, நெற்றியில் பட்டையிட்டு, பொட்டு வைத்து, காவித்துண்டை பெல்ட்டுப் பட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு 6 மணிக்கு கோயிலுக்குச் சென்றவர் சரியாக ஒருமணி நேரம் கழித்துத் தான் வீட்டு திரும்புவார்.

போகும் போது “மலர், கனகா எழுந்திரிங்க. பொம்பளப் பிள்ளைங்களுக்கு ஆறு மணிக்கு மேல என்ன தூக்கம்?” என்று குரல் கொடுத்துவிட்டுத்தான் சென்றார். என்றாலும் கூட இருவரும் அப்பாவின் காலடி சத்தம் கேட்டுப் பாய், தலையணைகளை சுருட்டிக் கொண்டு படுத்திருந்த சுவடு தெரியாமல் எழுந்து ஆளுக்கொரு திக்காக ஓடினார்கள்.

“கனகா . . . . . கனகா .
. . . .”
“என்னப்பா”. குளியலறைக்குள்ளிருந்து குரல் கொடுத்தாள் கனகா,

“மலர் . . . . . மலர் . . . . .”

"இந்தா வந்துட்டேம்பா…" படித்துக்கொண்டிருந்தவளைப் போல பாவனை செய்து கொண்டிருந்த மலர் புத்தகமும் கையுமாக அப்பாவின் முன் வந்து நின்றாள்.

“படிச்சிட்டுருக்கியா. சரிசரி அம்மா எங்கன்னு சொல்லிட்டுப் போ”

“அம்மா அடுப்படில உங்களுக்கு இட்லி ஊத்திட்டிருக்காங்கப்பா”.

“உங்கப்பன் தலையைக் கண்டதும் தானே உங்கம்மா அடுப்படியில கால வைப்பா” என்று மலரிடம் திட்டிவிட்டு தன்னுடையை எழுத்து வேலையைத் தொடர்ந்தார் அப்பா. பத்து நிமிடம் கூட கழிந்திருக்காது அடுப்படியைப்பார்த்துக் குரல் கொடுத்தார். “ராஜம் சாப்பாடு ரெடியாயிட்டா இல்ல கடையில போயி சாப்பிடட்டா”

அப்பாவின் குரல் கேட்ட அம்மா “அங்க மட்டுமென்ன போனதும் சாப்பாடு போட்டுறாங்களாக்கும்” என்று மனதுக்குள் முணுமுணுத்துக்கொண்டே “இந்தா வந்திட்டேங்க” என்று குரல் கொடுத்துவிட்டு அவசர அவசரமாகத் தட்டில் இட்டிலியைத் தட்டி அதன் தலையில் கிச்சடியையும் எண்ணெய்யையும் ஊற்றி அப்பாவின் முன் வைத்தாள்.

“இந்த உப்புச் சப்பில்லாத சாப்பாட்டுக்குத் தான் இத்தனை நேரம் காத்துக் கிடந்தேனோ” என்று கூறிக்கொண்டே பத்து இட்லியை உள்ளே தள்ளியவர் கைகழுவிவிட்டு அலுவலகம் செல்லத் தயாரானார்.

“ராஜம் காபி ரெடியா?” என்றவர் எதிர் வந்த காப்பியை வாங்கிக் குடித்துவிட்டு வருகிறேன் என்று சரியாக 8 1/2 மணிக்கு கிளம்பினார்.

பரோகிற பரோக்கில் தன்னை பின் தரொடர்ந்த 4 வயது கடகைக்குட்டியை “உறிச்ச உருளக்கிழங்கு மாதிரி எழுந்திருச்ச சதுமே வாசலுக்கு வந்திட்டியா பரோடி உள்ள” என்று விரட்டிச் சனெ்றார். மலேச் சட்டடை இல்லாத அக்குழந்தை அப்பாவின் கரோபத்திற்கு அர்த்தம் புரியாது விழித்தது. இனி அவர் வீட்டு திரும்ப மணி பத்தரோ, பதினரொன்றரோ ஆகலாம்.

அப்பாவின் அரட்டல் உருட்டல்களையெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து அழுத்துப் பரோன மலர், “இந்த அம்மா எப்படித்தான் இந்த அப்பாவிடம் காலம் கடத்துகிறாளரோ” என பரெுமூச்சறிெந்து தன்னுடைய விடுதலை நாளை எண்ணி ஏங்கலானாள்.

மலர் சுப்ரமணியின் மூத்த மகள். ஒப்பனை இல்லாத ஓவியம் அவள். பிறருக்காக ஒருபரோதும் அவள் தன்னை ஒப்பணை சயெ்தது கிடையாது. அவளை பரொருத்தவரை காதலித்துத் திருமணம் சயெ்வதகைக் காட்டிலும் திருமணம் சயெ்து கரொண்டு பின் கணவனகைக் காதலிக்க வணேடும் என்ற கரொள்கயைுடையவள். அவள் எண்ணம் பரோல அந்த நாளும் வந்தது.

மாப்பிள்ளை சனெ்னைவாசி, கை நிறயை சம்பளம், வீட்டு வலேகைக்கு ஆள் என்ற சதேியலெ்லாம் கடேட்ட மலருக்கு சந்தரோசம் தாங்கவில்லை. சனெ்னை வாழ்கை என்றதும் தனக்கு சகலவித சுதந்திரமும் கிடகைக்கும் என்றுதான் அவள் நினதை்தாள்.

திருமணச் சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்து புதுவீட்டு புகுவதற்காக சனெ்னை வருபவளசை் சரோகம் வந்து வரவறே்பது தரெியவில்லை. ஆனந்தத்தில் திளதை்திருந்தாள்.

மறுநாள் மாலை. முதல் முறயைாக கணவனுக்காகத் தன்னை ஒப்பனை சயெ்து கரொண்டாள். கணவனின் வருககைக்காக வாசலில் காத்திருந்தாள். அந்தியில் வருவதாகச் சரொன்னவன் அரை இரவில் வந்தான்.

“என்னங்க இவ்ளரோ நரேம் ஆயிடுச்சா”.

“ஆமாடா இன்னிக்கு கரொஞ்சம் வலேை அதிகம். சரி நீ பரோய் தூங்கு. நான் டிரஸ் சனேஜ் பண்ணிட்டு வர்றனே்”.

“என்னங்க சாப்பிட வரலயைா?”

“இல்லம்மா பசி தாங்க முடியல வளெியிலயேே சாப்பிட்டுட்டனே்”.

அவனதைத் திட்டவும் முடியாமல் சரியனெத் தலையாட்டவும் முடியாமல் மனதிற்குள் அழுதுகரொண்டே அவனுக்காகப் பார்த்துப்பார்த்துச் சயெ்த உணவதைத் தானும் உண்ணாமல் ஃப்ரிஜ்ஜில் வதை்துவிட்டு இவள் படுக்கை அறகைக்குச் சலெ்லும் முன்பே உடை மாற்றிய கணவன் உறங்கியும் பரோனான்.

மனவதேனயைும் வயிற்றுப்பசியும் அவளை தூங்கவிடாமல் சயெ்தது.

ஒருவாரம் சனெ்றது. காலயைில் எழுந்தவள் தலகைுளித்து ஒற்றரைரோஜாவை சூடிக்கரொண்டாள். தன்னுடைய வலேகைளயைலெ்லாம் முடித்துவிட்டு கணவன் எழும்வரயைில் பரொழுதுபரோகாமல் ஜன்னல் வழியே விழியவைிட்டுத்து கணவனசை்

சுற்றி மனதை செலுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

“மலர் . . . .” குரல் கேட்ட திசையில் திரும்பினாள் மலர்.

“காலை வேளையில ஜன்னல் வழியா என்ன வேடிக்கை பாத்திட்டிருக்க. வெளியில இருந்து பாக்கறவங்க அசிங்கமா நினைக்கமாட்டாங்க?”

“இதுல அசிங்கமா நினைக்கறதுக்கு என்னங்க இருக்கு”

“எழுந்ததுமே எங்கிட்ட தர்க்கம் பண்ணாத. எனக்குப் பிடிக்கலேன்னா விட்டுறேன். சரி நீ காஃபி சாப்பிட்டாச்சா?”பதிலை எதிர்பாராமல் கேள்வியைத் தொடர்ந்தான் தினேஷ்..

“ம் . . . .

“எனக்கில்லையா”

கெஞ்சலும் கொஞ்சலுமாகக் கேட்ட கணவனுக்காக அவசர அவசரமாக கிச்சனுக்குள் நுழைபவளைத் தடுத்தணைத்துக் கொண்டே “என்னம்மா இது இன்னும் காலேஜ் கேல் மாதிரி ஒற்றை ரோஜா வச்சிருக்க? பொம்பளைக்கழகா தலைநிறைய மல்லிப்பூ வச்சா எவ்ளோ அழகா இருக்கும்”.

அவனுடைய அணைப்பில் லயித்திருந்தவளின் முகம் சட்டென மாறியது. சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு டிபன் ரெடி பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். அன்று அவனின் ஆசைக்கிணங்க புடவை உடுத்தியிருந்தாள்.

“என்னதிது புடவை உடுத்திருக்க வாரியல் இல்லாமலே தரையை பெருக்கிரும் போல. கரண்டைக்கு மேலே உடுத்த வேண்டாமா. முந்தியப் பாரு ஓட்டட அடிக்குது. எடுத்துச் சொருகிக்க.

“உங்களுக்கு முன்னப்பின்ன புடவ கட்டின அனுபவமோ?” என்று அவன் பேசிறக்கு மறுவார்த்தை பேசினாலும் உள்ளுக்குள் வருத்தப்பட்டாள்.

டிபன் முடித்து வேலைக்குச் செல்ல தயாரானவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் மலர்.

“வர்ரேண்டா. பத்திரமா இரு. யாருவந்தாலும் கதவத் திறக்காம பதில் சொல்லி அனுப்பு” என்று அறிவுரை கூறிக்கொண்டே சென்றவன் தன்னைத் தொடர்ந்த மலரின் பாதங்கள் வாயிலைத் தாண்டும் முன்பே “சரிடா கதவைப் பூட்டிக்க. வெளியில வரவேண்டாம். என்னுடைய ஃப்ரன்ஸிங்க இந்தப்பக்கமா வருவாங்க. நான் கிளம்பறேன்” என்றான்.

அன்பினால் தன்னுடைய சுதந்திரம் பறிக்கப்படுவதை அப்போதுதான் அவள் உணர்ந்தாள்.

அம்மாவின் வாழ்க்கைக்காக வருத்தப்பட்டவள் தன்னுடைய வாழ்க்கைக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தாள். அன்று எதிர்பார்ப்போடு காத்திருந்தவள் இன்று ஏமாற்றத்தோடு காத்திருக்கிறாள்.............

rssmdr@gmail.com